

Hoofdstuk 1

Ze zeggen dat de bliksem nooit twee keer op dezelfde plaats inslaat, maar Lance hoopte dat het effect van de eerste inslag nog niet uitgewerkt was bij de vrouw die nu stijf rechtop naast hem in de taxi zat. Die hoop was sterk genoeg om haar mee naar huis te nemen, naar zijn familie, om zichzelf van zijn kwetsbare kant te laten zien; de plek, de mensen die hem gevormd hadden – en hem nog altijd kwetsbaar maakten. Mensen die hij liefhad en nodig had. Hij keek naar Rese. Liefde en afhankelijkheid, gevaarlijke zaken.

Terwijl ze het vliegveld LaGuardia achter zich lieten, verwonderde hij zich erover dat ze een week zonder reserveringen in het hotelletje had gebruikt om hem te vergezellen, maar vooral dat ze hem zelfs maar wilde vergezellen. Ze had hem een tweede kans gegeven, maar dat betekende dat hij het deze keer goed moest doen, want anders kon hij het helemaal vergeten. En hoe groot was die kans?

Hij was alleen en in het geheim aan zijn missie begonnen, op aandringen van nonna Antonia. Als dat zijn doel zou zijn gebleven, zou hij zonder Rese naar huis zijn gegaan, maar hij had haar erbij betrokken – of eigenlijk had zij hem daartoe gedwongen. Hoe dan ook – ze waren er nu allebei bij betrokken. En ze zouden geen geheimen meer voor elkaar hebben. Deze keer zou hij alles eerlijk en op de juiste manier aanpakken – of in elk geval zo goed mogelijk. Een wankel basis, maar hij bleef staande. Het verhaal van zijn leven.

Rese keek uit het raam, terwijl ze door Queens reden en toen over de Triborough Bridge de Bronx in, waar de omgeving ronduitlelijk werd. Na in het pretentieuze Sausalito gewoond en alleen maar in de duurste wijken van San Francisco gewerkt te hebben, waarna ze haar eigen huis in de wijnregio Sonoma had gekocht, moest het uitzicht voor haar ongetwijfeld teleurstellend zijn.

Zijn wijk, Belmont, was gereduceerd tot een ouderwetse bezienswaardigheid nadat de kinderen waren gaan studeren, goede banen hadden gevonden en naar de buitenwijken waren verhuisd. Hij was een van de weinige nakomelingen van Amerikanen van Italiaanse afkomst die er was blijven wonen. Tot nonna's verzoek hem naar de andere kant van het land had gestuurd, naar Reses hotelletje. Hoewel het nu leek alsof hij thuiskwam, was dat niet meer zo.

Hij had zijn plekje gevonden in Sonoma, bij Rese... als hij het deze keer niet zou verprutsen. Hij kende haar pas drie maanden, maar vergeleken met zijn ouders was dat lang. Die hadden elkaar op de dansvloer ontmoet, en daar had pap zijn moeder nog diezelfde avond ten huwelijk gevraagd met de gedenkwaardige woorden: 'Ik denk dat we maar moeten trouwen; wat jij?'

Terwijl ze over de Pelham Parkway en Fordham Road verder reden, keek Lance even naar Rese, die nu aandachtig naar de architectuur op Belmont Avenue en Hughes keek, waarna ze over 186th Street verder reden naar het vijf verdiepingen tellende appartementencomplex van zijn familie. Geen tralies voor de ramen, geen graffiti en de stenen en het metselwerk zagen er goed uit, vooral langs het dak.

Met haar geoefende blik merkte Rese het allemaal op, maar hij kon haar gedachten niet lezen. Zag ze dat zijn familie goed zorgde voor het gebouw dat ze al sinds de jaren dertig in bezit hadden? Of zag ze een verpauperde buurt, die zich vastklampte aan het verleden?

De taxi stopte voor de deur en de chauffeur deed de kofferbak open. Lance stapte de stoep op, die zijn stoepkrijt, zijn voetzoekers en – een poosje – zijn sigarettenpeuken gedragen had. Maar het was vooral de plek waar hij en zijn vrienden hadden staan zingen, als ze naar buiten waren gestuurd om iemand anders te gaan vervelen.

'Hé, Lance.'

Hij draaide zich om bij de groet.

Frankie Cavallo hing uit het raampje van een ijscokar, waaruit het deuntje schalde dat kinderen uit de wijde omtrek lokte. 'Wat doe jij in een taxi? Waar is die motor van je, waarmee je mijn muziek overstemt?'

Lance grijnsde. Als aan dat deuntje niet zulke goede herinneringen verbonden waren, zou het pure marteling zijn. Voor iemand die dat de hele dag kon aanhoren en het nog altijd muziek kon noemen,

moest je wel bewondering hebben. Waarschijnlijk had hij totaal geen gevoel voor muziek.

Toen Rese uitstapte, trok Frankie zijn wenkbrauwen op. 'O, zit het zo.' Hij knipoogde en reed met een slakkengangetje verder om de kinderen te verleiden tot het kopen van een softijsje, iets waar ze nooit te groot voor zouden worden.

Maar het kwaad was geschied en Lance kon niet voorkomen dat hij aan zijn Harley dacht, in Reses schuur. Hij zuchtte. 'We hadden met de motor moeten gaan. De uitgestrekte weg voor ons, de wind in ons haar -'

'De wind in jouw haar; ik draag een helm.'

Lance tilde haar weekendtas uit de kofferbak en zette hem op de stoep. 'Met Baxter in mijn armen...'

'Dierenmishandeling.'

Zijn rugzak was het volgende. 'Zag je zijn kop toen we hem achterlieten?'

'Die zat begraven in Michelles hand.'

'Ze heeft hem omgekocht.' Arme hond. Lance had met het beest te doen.

'De rit zou te lang geduurd hebben. Ik heb meer te doen.' Rese sloeg haar armen over elkaar.

Zij hadden meer te doen. Hoewel het hem niet verbaasde dat ze dat niet zei. Rese keek alsof ze zo terug zou springen in de taxi, om hem daar achter te laten met de vraag of zijn tijd in Sonoma niet meer was geweest dan een droom – het soort droom waar je zweetend en met wild kloppend hart uit wakker wordt, waarna je je hoofd onder de koude kraan steekt om het weer helder te krijgen. Hij was verliefd geworden op een vrouw die hem misschien nooit meer zou vertrouwen. Dat ze zijn vakkennis nodig had, was het enige wat hem op de been hield.

Hij leunde door het portier naar binnen en betaalde de chauffeur. Toen hij zich omdraaide, zag hij de gespannen trek op Reses gezicht, die zijn blik meteen naar haar mond trok. Hij zou die mond zacht kunnen maken, maar toen Michelle hen onderbroken had door het verloren dagboek van zijn oma te overhandigen, juist op het moment dat hij Rese op de oprit van het hotel had willen kussen, had hij heel duidelijk de waarschuwendende hand van de Heer herkend. Deze keer zou hij nergens ongestraft mee wegkomen.

Rese pakte haar weekendtas en sloeg de draagband over haar schouder. Hij zou hem voor haar kunnen dragen, maar zo'n soort meisje was ze niet. Hier, in zijn hartelijke, expressieve buurt, viel ze met haar harde gelaatstrekken en stoïcijnse houding volledig uit de toon. Het had een goed idee geleken om haar mee te nemen, maar dat veronderstelde een talent voor het nemen van juiste beslissingen en een hart dat niet sneller handelde dan zijn hoofd.

En aangezien bijna alles wat hij gedaan had sinds hij Rese ontmoet had, fout was geweest, zat hij toch al in de penarie. Hij had haar geen pijn willen doen, maar de aard van zijn zoektocht had hen tegen elkaar opgezet. Verbazingwekkend hoe je jezelf voor de gek kon houden als je iets zo graag wilde hebben dat het een wrange smaak in je mond achterliet.

En hij had haar pijn gedaan, omdat hij niet geweten had hoe hij de situatie die hij geschapen had, moest oplossen. Ooit zou hij leren om moeilijkheden aan te pakken voordat hij er middenin zat.

De riem van haar weekendtas sneed in haar schouder. Rese had het gevoel dat haar hoofd met ijzeren pinnen aan haar wervelkolom verbonden was. Waarom had ze hiermee ingestemd? Had ze niet geleerd dat luisteren naar Lance haar in een richting leidde die ze nooit had willen gaan?

'Ik moet nonna Antonia laten zien wat ik gevonden heb om haar gerust te stellen. Maar jij hoort daar ook bij, Rese. Ik wil dat ze jou ziet, dat ze weet wat je met het huis gedaan hebt, wat het plan is.' Zoals altijd had zijn idee logisch geleken en nu bevond ze zich aan de andere kant van het land, met een man die ze niet zou moeten vertrouwen, maar die ze niet leek te kunnen weerstaan.

Wanneer zou ze eens nee leren zeggen? Dat was nooit een probleem geweest, tot de donkerogige charmeur haar hotelletje was komen binnenlopen met een gladde tong vol ideeën, die haar eenvoudige plannen ondersteboven hadden gekeerd. En het ergste was dat ze hem zijn gang had laten gaan – net als nu – en dat waarschijnlijk weer zou doen.

Zo was ze eigenlijk helemaal niet. Dit was het verwoestende werk van Lance Michelli. Ze verschoof de tas en keek omhoog naar het roodstenen gebouw – van omstreeks 1935, te oordelen naar de art-decomotieven: witte stenen bogen boven de hoogste ramen, met

een opvallende sluitsteen, die duidde op de Maya- en Egyptische invloeden die in zwang waren na de werelddoelstelling van 1925 in Parijs.

Hetzelfde witte steenmotief kwam terug in het metselwerk van de bovenste etage en sierde de gevel van de twee middelste verdiepingen. De lagere ramen waren gekroond met een bootvormige kopsteen met dezelfde verlengde sluitsteen, voor de continuïteit. Op de een of andere manier bedierf de metalen brandtrap, die langs de voorgevel liep, het effect niet.

Terwijl hij zijn rugzak op zijn schouder hees, ging Lance haar voor, langs een winkelpui met een luifel, waarop *Bella Tabella* stond, naar een deur met siersmeedwerk. Hij deed de deur van het slot en ze liep achter hem aan door een gang vol fietsen. Er waren scheuren zichtbaar tussen de wanden en het hoge plafond waarlangs in de lengte een geverfde buis liep – een extra afvoerbuis of een reparatie, die op de meest rendabele en minst esthetische manier was uitgevoerd. Reses vingers jeukten. Het oude huis verdiende beter.

Toch waren er ook een paar mooie elementen. De marmeren trap aan het eind van de gang had geometrische patronen op de wentel-spij, in overeenstemming met de stijlperiode, en de lampen van Beaumontglas leken authentiek. Met wat liefde en aandacht zou het in prima conditie gebracht kunnen worden.

Maar wat haalde ze zich in haar hoofd? Ze was overgestapt van de renovatiebusiness naar het hotelwezen en daarom had ze Lance nodig en had ze ermee ingestemd met zijn oma te gaan praten om mogelijke obstakels uit de weg te ruimen. Het ging om de Wayfaring Inn. Dat moest ze niet vergeten.

Ze liepen de trap op naar de eerste verdieping. Halverwege de gang, bij de tweede deur, stak Lance weer een sleutel in het slot. Dus dit was zijn huis, het appartement dat hij met Chaz en Rico deelde. Hoewel het niet zo grauw was als sommige stukken van de wijk waar ze doorheen gereden waren, was deze hele omgeving niet wat ze zich bij hem voorgesteld had.

Eenmaal binnen zette hij zijn rugzak in de hoek, gooide haar weekendtas erbovenop en riep: 'Mama! Ik heb hier iemand die ik aan u wil voorstellen.'

Rese verstrakte. *Mama?*

Uit een zijkamer kwam een vrouw de gang in. Met één hand bracht ze haar haar in orde, terwijl ze naar hen toe liep. 'Je had wel eens mogen zeggen dat je iemand meenam! Wil je soms niet dat ik er goed uitzie als je me aan iemand voorstelt?'

Hij boog zich naar haar toe en gaf haar een kus op haar wang. 'U ziet er goed uit, mama.'

Meer dan goed. De vrouw was een klassieke schoonheid, met een zandloperfiguurtje, een olijfkleurige huid en schouderlang, kastanjebruin haar, dat hier en daar een streepje grijs vertoonde. Sophia Loren in een jasshort. Reses keel snoerde dicht.

Lance trok haar mee aan haar elleboog. 'Dit is Rese Barrett.'

'Rese?' Zijn moeder trok verbaasd haar wenkbrauwen op.

'Theresa, maar iedereen noemt haar Rese.'

Zijn moeder vroeg haar: 'Therèse de kleine bloem of Teresa van Avila?'

'Gewoon Rese', wist ze uit te brengen. Ze zouden zijn oma, die door een beroerte getroffen was, ontmoeten, uitleggen wat ze met het hotelletje van plan waren, een ondernemingsplan maken. Nu keek zijn moeder haar aan met de verwachtingsvolle blik van een kat voor een muizenholletje.

'Dus jij bent zijn goed bewaarde geheim.'

Nou, die was ook niet subtiel. En zij stond met haar mond vol tanden. 'Het spijt me dat we zo onverwachts komen.'

'Ach, nou ja.' De vrouw sloeg haar armen om haar heen en gaf haar een kus op haar wang. Rese verstijfde toen ze ook nog een kus op haar andere wang kreeg, terwijl ze haar nog nooit eerder gezien had. Daarna zei ze met een boze blik tegen Lance: 'Anders had ik een lekkere maaltijd gepland en me aangekleed.'

Hij grijnsde en Rese zag het kleine jongetje dat hij geweest moest zijn, de jongen die had gelogen, gewoon om te zien of hij dat ongestraft kon doen – en de man die tegen haar had gelogen. Of had hij geheimen bewaard? Hij had haar geen onwaarheden verteld; hij had haar alleen niet alles verteld – net zomin als hij zijn moeder verteld had dat ze zouden komen.

'Hoe is het met nonna? Mag ik naar haar toe?'

'Ze slaapt. Ik kom net bij haar vandaan.'

Hij knikte. 'Ik neem Rese mee naar boven. We komen straks wel terug.' Hij pakte zijn rugzak en zij griste haar weekendtas van de vloer en liep achter hem aan door de gang, naar de trap.

Zodra ze op de volgende verdieping waren, siste ze hem toe: 'Had je haar niet verteld dat ik meekwam?'

Hij zette zijn rugzak neer. 'Om haar te beschermen.'

'Hoe bedoel je?'

Hij deed nog een deur van het slot. 'Als ik haar verteld had dat ik jou meenam, zou ze het hele gebouw met bezemen gekeerd hebben, haar haar hebben laten verven, vijf pond afgevallen zijn en genoeg eten ingeslagen hebben om je een jaar lang te voeden.'

Rese deed haar mond open, maar er kwam geen weerwoord. Ze kon zich niet voorstellen dat iemand zoveel drukte zou maken om haar. 'Nou... ze... ik weet niet eens hoe ze heet.'

'Doria, maar noem haar maar gewoon mama. Dat doet iedereen.'

Rese keek hem boos aan. 'Je had niet gezegd dat ik je moeder zou ontmoeten. Je zei dat we je oma -'

'Dat doen we ook. Maar ik kon je echt niet mee naar boven nemen zonder je aan haar voor te stellen. Frankie heeft je gezien, dus de hele buurt weet het en anders zou mama binnen een uur elf verschillende versies gehoord hebben.'

Rese trok een rimpel in haar voorhoofd. Het ging niet zozeer om wat hij deed, maar meer om hoe hij het deed. Er was geen tijd om het te ontwijken.

Hij duwde de deur open en liet haar binnen in een smalle kamer met een hoog, gepleisterd plafond en een linoleum vloer. Net als in de rest van het gebouw waren de deuren en het houtwerk bedekt met zeventig jaar witte verf, waaronder ze het hout naar adem voelde snakken. Midden in de kamer stonden een donkerblauwe bank en twee beige stoelen en glazen tafeltjes met stalen frames. De moderne schilderijen aan de wand leken origineel, maar niet echt van museumkwaliteit. Dikke rode en beige kleden voorkwamen dat het flatje er hard en koud uit zou zien. En natuurlijk stonden er een drumstel, een keyboard en andere muziekinstrumenten in een hoek.

Haar blik bleef steken bij het keukenblok achter in de kamer. 'Lance Michelli met een mini-keukentje?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Ik kook meestal beneden.'

'In de keuken van je moeder?' Ze begon het steeds vreemder te vinden.

'Helemaal beneden. In Bella Tabella, nonna's restaurant.' Hij liep naar het raam, dat uitkeek over de straat. In het raam ernaast zat een ventilator, maar die stond niet aan.

Lance schoof het raam een stukje open en liet de geur van verkeer en asfalt binnen. 'Er is nu niet veel te zien daarbeneden, maar als het restaurant opengaat, staan de mensen buiten in de rij om naar binnen te mogen. Het is dan net een familiebijeenkomst. Hierboven hoor je al het gekibbel en alle sterke verhalen en eigenlijk alles wat er met iedereen gebeurt. Meer dan je weten wilt.'

Je leven letterlijk op straat.

Lance leunde met zijn heup tegen het raam. 'Ben je nog steeds boos?'

'Dat zou ik wel moeten zijn.' Hij had duidelijk geen vorderingen gemaakt op het gebied van communicatie. Met zijn gebruikelijke woordenvloed zou je toch denken dat hij mensen belangrijke dingen als *'Ik neem iemand mee'* en *'Zodra je een stap in mijn buurt gezet hebt, zul je kennismaken met mijn moeder'* zou melden. 'Je had het me moeten vertellen.'

Hij spreidde zijn handen. 'Het wordt een gekkenhuis als het bekend wordt. Ik dacht dat het gemakkelijker voor je zou zijn als de hele bubs niet bij de deur zou staan wachten en elkaar zou verdringen om je als eerste te mogen kussen.'

'Waar moet ik me op voorbereiden?'

'Een stuk of dertig nieuwsgierige mensen. Ik dacht dat je ze liever geleidelijk aan zou ontmoeten.'

Daar moest ze de logica van erkennen. Het enige alternatief zou zijn geweest om haar alles te vertellen en dat ging hem natuurlijk boven zijn pet.

'Ondertussen kun jij je een beetje installeren.' Hij nam haar mee naar de drie deuren aan de achterkant van het vertrek; een slaapkamer die van Chaz en Rico moest zijn, een badkamer en nog een slaapkamer die misschien de zijne was, maar die nu duidelijk door Star gebruikt werd. Op tientallen plaatsen lagen, stonden en hingen felgekleurde beeldjes van tropische kikkers en de rest van de kamer was bezaaid met stapeltjes flinterdunne, kleurige kleren.

'Zo te zien slaapt Star hier. Je kunt bij haar slapen. Ik kruip wel op de bank.'

Ze kreeg plotseling last van claustrofobie. Ze had in haar jeugd heel wat nachten bij Star doorgebracht, maar nooit in zulke kleine kamertjes, of met zijn vijven in hetzelfde appartement. Lange tijd had ze alleen met haar vader in hun huis gewoond en zelfs in het hotel logeerden de gasten boven en waren haar kamers op de begane grond haar privédomin.

Hij keek naar de gang. 'Tenzij je liever bij een van mijn zussen logeert, maar die hebben ook niet veel ruimte over.'

'Wonen die hier ook? Woont je hele familie hier?' Misschien had hij dat wel verteld, maar ze had zich niet gerealiseerd dat ze allemaal onder één dak zouden wonen.

'Monica en Lucy wonen met hun gezinnen op de bovenste verdieping. Sofie woont bij nonna, aan de andere kant van de gang. De twee kamers aan de achterkant zijn voor Dom en Vinnie. Die zijn geen familie, maar hadden een huurachterstand, dus pap heeft ze geholpen.' Hij wees naar een krom vrouwtje met een zwarte sluier, dat in een tuinstoel op de stoep zat. 'Stella woont aan de overkant, maar ze zit liever in de schaduw aan onze kant. Sommige mensen noemen haar Stella de Heks, maar ik heb haar nog nooit zien vliegen, met of zonder bezemsteel. Ze zorgt voor de zwerfkatten in de buurt.'

Rese keek hem aan. Vanaf het moment dat ze uit de taxi gestapt waren, had hij de eigenaardigheden en de manier van praten aangenomen die bij zijn omgeving hoorden, zodat ze zich weer helemaal opnieuw afvroeg wie hij was. Geen wonder dat hij er zo goed in was om mensen voor de gek te houden.

'Op nonna na, die een oogje wil houden op haar restaurant en op alles wat er op straat gebeurt, stoppen we de oudjes aan de achterkant, zodat ze naar de binnenplaats kunnen kijken. Kom, dan zal ik je die laten zien.' Hij pakte de weekendtas van haar schouder en kwakte hem in de slaapkamer, waarna hij haar weer meenam naar de gang. Boven huilde een kind. Ze liepen de trap weer af naar een achterdeur, waar hij twee grendels vanaf schoof om naar buiten te gaan.

Er stond een boom op de binnenplaats. Drie bomen eigenlijk, hoewel twee ervan spichtig waren en geen van de drie veel blad had. Het plaatsje bestond uit een smalle, bestrate ruimte tussen de omringende gebouwen en in een deel ervan waren net zulke tuinbedden aangelegd als Lance in haar tuin bij het hotel had gemaakt.

Ze had geen groene vingers, maar wat erin stond leek meer op groenten dan op bloemen. Duiven pikten rond een metalen bank in de hoek, die naast een plastic zandbak in de vorm van een schildpad stond.

Boven hun hoofd ging een raam open, en een vrouw riep: 'Lance! Zeg Nicky even gedag, zodat hij ophoudt met krijsen en mij zijn veters laat strikken.'

Lance legde zijn hoofd in zijn nek en schreeuwde: 'Hé, Nick. Waarom maak je zo'n lawaai?'

Er verscheen een klein gezichtje in het raam op de derde verdieping en zelfs op die afstand kon Rese hem zien stralen. 'Ik wil met jou spelen.'

'Doe dan je schoenen aan en plaag je moeder niet zo.'

Het raam eronder ging open en een grijscharige man boog zich naar buiten, met een stompje sigaar tussen zijn tanden. 'De pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet.' De rook kringelde om zijn hoofd. 'Je moeder is een heilige.'

'Dat is mijn taak.' Lance glimlachte. 'Zorgen dat mama in de hemel komt.'

Rese wendde haar blik af toen de oude man haar zag kijken.

'Wie is dat?' Hij wees met de sigaar, die hij tussen zijn tanden vandaan had gehaald.

'Rese Barrett, mijn zakenpartner.'

'Zaken! Wat bezielt je? Heb je geen ogen in je hoofd?'

'Jawel.'

De oude man schudde zijn hoofd, duwde het stompje weer tussen zijn tanden en sloot het raam. Rese probeerde zich niet voor te stellen wat de rook deed met de verf en het textiel.

Lance draaide zich om. 'Dat was Vinnie, en mijn zus Monica is onderweg naar beneden met mijn neefje. Ze zal proberen hem op mij af te schuiven om jou alle bijzonderheden van onze relatie te ontfutselen.'

Hetgeen een prestatie zou zijn, want die bijzonderheden waren henzelf niet eens duidelijk. Rese keek hem aan. 'Je zei tegen Vinnie dat het een zakelijke relatie was.'

'Wil je daar verandering in brengen?' Hij had haar verzekerd dat hij niet in staat zou zijn haar zakelijke grenzen te respecteren, maar